

проблемних питань, які потребують свого невідкладного вирішення. Завдяки оновленню адміністративного законодавства, а саме: внесення змін до переліку прав та обов'язків суб'єктів землекористування, встановлення платності землі, розширення договірної форми землекористувачів, використання виключно за раціональним призначенням земельних ресурсів – приводить до необхідності вироблення дієвого механізму раціонального використання, охорони земель та користування земельними ресурсами.

Література

1. Земельний кодекс України від 25.10.2001 № 2768-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14#Text> (дата звернення 12.03.2021).
2. Ріпенко А.І., Пащенко О.М. Земельне право України: навч. посіб. Київ: ВД «Дакор», 2016. 236 с.
3. Сліпченко О.І. Право користування чужою земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб (емфітевзис): дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. Одеса, 2016. 196 с.
4. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text> (дата звернення 12.03.2021).

УДК 349.6 (043.2)

Нестеренко А.С., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Мілімко Л.В., к.ю.н., доцент

ЕКОЛОГІЧНА СВІДОМІСТЬ УКРАЇНЦІВ У КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ

Для багатьох із нас Європейський союз асоціюється не тільки із високим рівнем добробуту, а також і з чистим довкіллям. Дане дослідження є актуальне тим, що воно дасть змогу зрозуміти, як ставляться українці до довкілля, що вони роблять для того, щоб воно стало чистішим, які проблеми постають найгостріше та окреслити основні шляхи подолання даних проблем.

На сьогоднішній день проводиться велика кількість опитувань, які ставлять за мету дати відповідь на питання: яке ставлення громадянського суспільства до проблем довкілля, обов'язки, що виконує громадянин задля збереження і покращення навколишнього середовища та як визначають свою відповідальність громадяни у сфері екології. Дана робота буде цікава тим, що дасть змогу провести певну паралель між ставленням українського суспільства до екологічних проблем та ставленням до

навколишнього середовища у Європі.

Свідомість є предметом дослідження зокрема філософії та психології. Філософія розглядає свідомість як пізнання на різних рівнях – від безпосередніх чуттєвих форм до абстрактно-логічних, а також суспільну свідомість, її передумови, форми, розвиток. Психологія у свою чергу досліджує психологічні механізми формування свідомості, її структуру, місце і роль у психологічній структурі особистості [1, с. 196-197].

В екологічній енциклопедії екологічна свідомість визначається як «усталена й усвідомлена система уявлень про стан навколишнього середовища; здатність (індивідуальна чи колективна) до адекватного розуміння органічного взаємозв'язку між людиною та природою; використання екологічних знань та переконань в усіх сферах теоретичної та практичної діяльності» [2, с. 227]. Дане визначення не виходить за рамки класичного визначення свідомості через призму філософських вчень і є оптимальним для розуміння даної дефініції.

Коли мова йде про ставлення громадян України до питань охорони довкілля, то на даний час існує досить багато упереджених міркувань, що стосуються зокрема, безпеки навколишнього середовища, дій, що вчиняють громадяни України для збереження і охорони навколишнього середовища і чи взагалі потрібні нові європейські стандарти для захисту нашого навколишнього середовища.

Для того аби вмотивувати українське суспільство втілювати екологічні ідеї в життя та зберігати навколишнє середовище необхідно створити сприятливі умови та відповідні комунікації, які допоможуть скоротити чи подолати розрив між цінностями та практикою. Зокрема, сортування сміття є серед важливих практик українців вже сьогодні [3].

Ще однією відмінністю, що відрізняє громадян ЄС та України є шляхи вирішення екологічних проблем.

Очевидним стає той факт, що така невідповідність в Україні між довірою до науки та роллю у практичному вирішенні екологічних проблем викликана системою поглядів у суспільстві щодо ролі держави та її каральних механізмів, що сформувалась у радянські часи.

Таким чином, на підставі вищезазначеного, можна зробити такі висновки. Екологічна свідомість українців на даний час знаходиться на досить високому рівні і в деяких питаннях є схожою зі свідомістю громадян європейських країн. Екологічні цінності та ідеї мешканців України потребують особливої уваги та підтримки з боку державних органів та громадських організацій.

Важливим фактором, що впливає на екологічну свідомість є належний та ефективний процес імплементації Угоди про асоціацію у сфері охорони довкілля, оскільки громадяни, які спостерігають процес реформування у сфері довкілля, сприйматимуть даний факт як втілення прогресивних

європейських стандартів в життя України.

Належна увага з боку державних органів до підвищення екологічної свідомості громадян зможе привести до того, що громадяни стануть активними учасниками екологічних ініціатив, почнуть брати на себе відповідальність за збереження довкілля не лише на рівні цінностей, а й реальних практик, та підтримуватимуть і вболіватимуть за проєвропейські реформи уряду в екологічній сфері.

Література

1. Шедловська М.В. Концептуалізація поняття «екологічна свідомість» у соціогуманітарних науках. *Вісник Львівського університету. Серія соціологічна*. 2011. Вип. 5. С. 196-204.

2. Толстоухов А.В. Екологічна енциклопедія. Київ: ТОВ «Центр екологічної освіти та інформації», 2008. 472 с.

3. Андрусевич Н. Екологічна свідомість в Україні та в ЄС: топ-5 подібностей та відмінностей. *Українська правда*. 2018. URL: <https://www.eurointegration.com.ua/articles/2018/09/24/7087297/> (дата звернення 01.04.2021).

УДК 349.42 (043.2)

Новохат Г.С., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Тімуш І.С., д.ю.н., професор

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ГАЛУЗІ БДЖІЛЬНИЦТВА

Україна – одна з провідних держав світу в галузі бджільництва, що забезпечує запилення ентомофільних (які запилюються комахами) сільськогосподарських культур, виробництво достатньої кількості меду, воску, квіткового пилку, прополісу, маточного молочка, бджолоїної отрути для потреб населення, харчової, медичної, парфумерно-косметичної й інших галузей та для експортних потреб. За даними Міністерства статистики, в усіх категоріях господарств налічується до 3 млн бджолиних сімей. Україна посідає лідируючі позиції у світі за виробництвом меду та за його експортом. Попри це, галузь бджільництва має низку викликів, які потребують злагоджених дій від держави та аграріїв.

Правове регулювання бджільництва – відносно новий правовий інститут в українському аграрному праві. Одним із виявів його є прийняття Закону України від 22 лютого 2000 р. «Про бджільництво» і численних підзаконних актів, які об'єднують комплекс норм аграрного права, що регулюють порядок зайняття бджільництвом в Україні. Потреба